

Л. В. Попович

Петровиц Даниця

ПЕТРОВИЦ Даниця (Петровић Даница; 02. 12. 1945, Белград) — сербська музикознавиця. Доктор музикологічних наук (1980). Наукова премія Фонду В. Караджича за книгу «Хиландарські ктитори в православному співі» (1999, видана сербською та англійською мовами, разом із записами співу на компакт-диску). Закінчила Музичну академію в Белграді, де 1970 захистила дипломну роботу під керівництвом С. Джурич-Клайн. 1971 стажувалася в Оксфорді (Велика Британія) під керівництвом Е. Велеса, та в Німеччині, де відвідувала курси І. фон Гарднера та М. Фафа. 1975—80 навчалася в аспірантурі та докторантурі при кафедрі музикознавства філософського факультету Університету в Любляні, захистила докторську дисертацію на тему «Осмогласник в музичній традиції південних слов'ян» (виконана на основі рукописів хиландарського монастиря св. Наума, 1982 опублікована сербською мовою у Белграді у 2-х т.). Від 1970 працює в Інституті музикознавства Сербської АН та мистецтв (Белград): від 1995 — старший науковий співробітник, 2001—12 — директор. 1993—2012 викладала історію вітчизняної музики на бакалаврських та магістерських студіях Академії мистецтв у м. Новий Сад. Водночас вела курс історії церковної музики в Музичній академії в Східному Сараєво. П. — вчений секретар Комітету історії сербської музики Сербської АН та мистецтв, заступник головного редактора та головний редактор наукового часопису «Зборник Матице српске за сценске уметности и музику». Організувала і вела понад 30 шкіл церковного співу «Корнелію на спомин» у Сремських Карловцях, монастирі Йошаніца, у Сентендре (Угорщина) та Будапешті. П. — дослідниця сербської духовної музики, зокрема впливів київського розспіву на сербський церковний спів 18 ст. Вивчала кириличні Неумські рукописи 15—19 ст. та архівні матеріали, пов'язані з історією сербської духовної музики. Досліджувала архіви Сербської АН та мистецтв у Сремських Карловцях і Белграді, а також у містах Новий

Сад, Задар (Хорватія), Загреб, Любляна, Варшава. До сфери її наукових зацікавлень належать теми, пов'язані з візантійськими основами сербської церковної музики, поствізантійська греко-сербська музика та українсько-сербські культурні зв'язки у 18 ст., традиційний сербський національний церковний розспів і зв'язки сербської музики з європейською у 19 ст. Дослідження П. у цій галузі дають змогу простежити спадкоємність сербської духовної музики від Середньовіччя до наших днів. У статті «Ukrainian melodies in the Serbian Monastery of Krka (Dalmatia)» («Українські мелодії в сербському монастирі Крка (Далмація)»), опублікованій у науковому часописі «Musicological Annual» (Любляна, 1978, т. 14) доводить, що переписувачем чотирьох українських пісень та однієї народної, вміщених на форзацах і всередині обкладинок друкованої книги «Зерцало Богословія» К. Транквіліона-Ставровецького (1615), знайденого в бібліотеці сербського монастиря Крка в Далмації, був український чернець або серб, що навчався в Києві, оскільки записи зроблено т. зв. київською нотацією, а мова текстів видає їхнє українське походження. Подібні зауваги містить дослідження П. «Српска музика и руско-српске културне везе у XVIII веку» («В. Чубриловић. Југословенске земље и Русија у XVIII веку», Београд, 1986), у якому доведено, що на становлення новітнього сербського церковного співу значно вплинув український, оскільки у 18 ст. в ньому на перший план вийшли «тональні особливості західноєвропейської музики та нові форми мелодичної побудови, подібні до київського розспіву».

Бібліографічний опис:

Петрович Даниця / Л. В. Попович // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2024. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-881862>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).